

mener jeg, er ikke Spørgsmaal om Farven af Smørret og er heller ikke Spørgsmaalet om Blanding osv., nei, det som foreligger for os nu, er Spørgsmaalet om vor Stilling overfor den nye Politikk. Det er virkelig det, som foreligger. Det forekommer mig, at selv om der tidligere har været Tvivl i saa Henseende her og der, saa maa det, der senere er passeret, have aabnet Vinene paa Enhver, der er i Stand til at se. Det er den nye Politikk, vi staa overfor. Den Sag, som foreligger, er den Sag, hvormed den nye Politikk holder sit Indtog i Folkethinget. Det er overfor dette Spørgsmaal, vi nu have at tage Standpunkt. Man behøver kun at lægge Mærke til, at det ærede Medlem fra Rjøge sammen med det ærede Medlem fra Lyngby (Rosen) true os Andre paa Livet med Opøsning. Modsigelse af Hørup. Ja, vi kunne jo se det i Betænkningen, hvor det fra Mindretallets Side tales om „det nuværende Folkething“ og siges, at det ikke er „modent“. Vi skulle modnes! Vi hørte forresten ogsaa det ærede Medlem i Dag sige til et andet æret Medlem, at denne var noget grøn. Det vil vel sige, at vi ere Alle noget grønne, vi, som ikke staa sammen med det ærede Medlem af Mindretallet; vi skulle modnes til det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Rjøge og det ærede Medlem fra Lyngby staa paa — saa have vi naaet den rette Modenhed! Jeg tror forøvrigt, at den Modenhed, der skal stræbes efter, i Virkeligheden er den Modenhed, som det ærede Medlem fra Lyngby besidder. Jeg tror nemlig, at man maa indrømme det ærede Medlem fra Lyngby det, at han i Dag er den Samme, som han var i Gaar og var for mange Aar siden. Ham er det, som er usforandret, naar vi se det politiske Fænomen, at han og det ærede Medlem fra Rjøge Side om Side true os Andre med Opøsning og Valgkamp. Naar de nu gaa sammen og ville rydde os af Veien, saa tror jeg nok, at man maa sige, at det er de Andre, der ere komne til ham, ikke ham, der er kommen til de Andre. Forresten stemmer dette ogsaa med, hvad der udenfor Rigsdagen er kommet frem under denne Sags Behandling. Vi have jo læst i et af Hovedorganerne for den nye Smørpolitikk, at en Smørlov var langt mere værd for det danske Folk end Venstres eller Oppositionens „storpolitiske Bavl“ i 15 Aar. Altsaa, den Kamp, der er ført i 15 Aar for Folkets og Folkethingets Ret er mindre værd — ja det er kun Bavl —, end om vi nu faae en Smørlov som den, Mindretallet ønsker sig, med Forbud ikke blot mod Farv-

ning og Blanding, men ogsaa mod Fabrication af og al Handel med Kunstsmør. Det er den nye Politikk's Særkjende, og det er Maalet! Det Spørgsmaal, vi nu have at besvare, er da: Hvor skulle vi tage Stude overfor den nye Politikk? For mit Bedkommende vil jeg sige, at jeg er ikke i Tvivl om, hvilket Standpunkt jeg vil indtage: Jeg stemmer imod ethvert Udslag af den nye Politikk. Jeg betragter det, som i og for sig foreligger, det, som maaste til Lyvende og sidst kan samle et Flertal, nemlig Forbudet mod Farven, som et latterligt forsvindende Resultat af den store Storm, som er reist her i Landet. Der er Ingen, der kan tro, at det vil blive Bevægelsens endelige Maal, det er kun et første Skridt, et i og for sig underordnet Skridt. Jeg lægger ikke stor Vægt paa det. Men jeg lægger Vægten paa selve den Politikk, som saadanne Forslag ere Udtryk for.

Man har sagt, at det var Agrarpolitikk, og dette skulde da være Begrundelsen af, hvad der bydes os, at det var Agrarpolitikk. Jeg for mit Bedkommende vil sige, at jeg er og har altid været en Ven af Agrarpolitikk, og jeg tror, at det var heldigt, om der her i Landet var blevet reist en agrarisk Bevægelse, som var forstandig og hensyntagende til alle Sider. Men jeg fortaar ikke og sympatiserer ikke med Agrarpolitikk, som kun vil vælte Hyrden fra en Klasse over paa den anden, og vel at mærke ikke paa den mindste, den hidtil begunstigede Klasse af Landbrugerne. Naar man taler om, at de paagjældende Landbrugere ere den største Klasse, saa indsmugler man en Forestilling, der ikke holder Stik, man indsmugler det, at disse Landbrugere ere Flertallet, og det er dem, man skal hjælpe. Men det er ikke Landbrugernes Flertal, her er Tale om. Nei, det er Godseierne, Proprietærerne, Storbønder, det er en mindre Kreds af Landbrugsbesiddere, der her vil føre Ordet paa hele Landbrugets Vegne. De kalde sig selv for Landbruget, men de glemme det store Antal af Landarbejdere og jordløse Husmænd, som sandelig ogsaa ere Landbrugere, og som have Ret til at blive tagne med. Tage vi blot alle danske Landbrugere i Betragtning, saa maa det ærede Medlem fra Rjøge gjerne møde frem med sine Landboforeninger og med Sagfundstaben fra den Anstalt, som vi øse Penge ud til for kun at høre agitatoriske Skrig derfra. Jeg siger, at det er alle Landbrugernes Flertal her i Landet, men det er kun en mindre Kreds, og den ingenlunde uheldigt stillede Kreds af Landbrugere, der vil have yderligere Hjælp fra Statsmagten og faste